

- 3) Om det ska avgöras huruvida de avtalsvillkor som räknas upp i bilagan till direktiv [93/13] är oskäligen mot bakgrund av kriterierna i artikel 3.1 i direktivet, ska då kravet i artikel 5 i direktivet på att villkor ska vara klart och begripligt formulerade anses vara uppfyllt i fråga om ett avtalsvillkor som har betydelse för konsumentens beslut rörande fullgörelsen av avtalet, rörande lösningen av tvister med långivaren genom förfaranden i eller utanför domstol eller rörande utövandet av rättigheter, när villkoret visserligen rent grammatiskt är tydligt formulerat, men dess rättsverkningar bara kan fastställas genom tolkning av nationella bestämmelser, med avseende på vilka det inte fanns någon enhetlig rättspraxis när avtalet ingicks och med avseende på vilka det inte heller har utvecklats någon praxis under de efterföljande åren?
- 4) Ska punkt 1 m i bilagan till direktiv [93/13] tolkas på så sätt att ett avtalsvillkor som inte har varit föremål för individuell förhandling även kan anses oskäligt när det ger den part som har ingått avtal med konsumenten rätt att ensidigt avgöra huruvida konsumentens prestation uppfyller villkoren i avtalet och när konsumenten erkänner att han eller hon är bunden av det redan innan avtalsparterna har tillhandahållit någon prestation?

⁽¹⁾ Rådets direktiv 93/13/EEG av den 5 april 1993 om oskäligen villkor i konsumentavtal (EGT L 95, 1993, s. 29; svensk specialutgåva, område 15, volym 12, s. 169).

Överklagande ingett den 22 februari 2018 av Tulliallan Burlington Ltd av den dom som tribunalen (tredje avdelningen) meddelade den 6 december 2017 i mål T-120/16, Tulliallan Burlington Ltd mot Europeiska unionens immaterialrättsmyndighet (EUIPO)

(Mål C-155/18 P)

(2018/C 240/14)

Rättegångsspråk: engelska

Parter

Klagande: Tulliallan Burlington Ltd (TBL) (ombud: A. Norris, Barrister)

Övriga parter i målet: Europeiska unionens immaterialrättsmyndighet (EUIPO), Burlington Fashion GmbH

Klagandens yrkanden

Klaganden yrkar att domstolen ska

- upphäva den överklagade domen, i vilken tribunalen ogillade Tulliallan Burlingtons talan om ogiltigförklaring av överklagadenämndens beslut,
- ogiltigförklara överklagadenämndens beslut, och i andra hand, återförvisa målet till tribunalen, och
- förplikta EUIPO att och Burlington Fashion GmbH att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Klaganden (TBL) har överklagat tribunalens dom och anført att den är behäftad med följande fall av felaktig rättstillämpning:

- 1) Åsidosättande av artikel 8.5 i förordning 2017/1001 ⁽¹⁾

- a) Tribunalen gjorde en felaktig rättstillämpning när den underlät att konstatera något om "samband".

- b) Tribunalen gjorde vidare en felaktig rättstillämpning när den slog fast att TBL inte hade lagt fram tillräcklig bevisning för att det skett skada avseende särskiljningsförmåga eller att det skett ett otillbörligt utnyttjande.
- c) Tribunalen gjorde – när den slog fast att det inte lagts fram tillräcklig bevisning – en felaktig rättstillämning genom att lägga bevisvärdepunkten för högt och genom att inte beakta relevanta bevis.
- d) Tribunalens enda slutsats var nämligen att särskiljningsförmågan hade påverkats och vidare och i andra hand att det skett ett otillbörligt utnyttjande.
- e) Tribunalen ogillade felaktigt TBL:s yrkanden att överklagandenämndens avgörande var felaktigt, då nämnden underlät att beakta de yttranden som getts in till den

2) Åsidosättande av artikel 8.4 i förordning 2017/1001

- a) Tribunalen slog inte fast att överklagandenämnden skulle ha inhämtat ytterligare yttranden avseende artikel 8.4, eftersom den enda möjligheten att säkra ett rättvist förfarande skulle ha varit att överklagandenämnden hade begärt sådana yttranden eller hade avgjort ärendet enbart med stöd av artikel 8.5 och återförvisat ärendet avseende artikel 8.4 till invändningsenheten. Tribunalen skulle därför ha ogiltigförklarat överklagandenämndens avgörande.
- b) Tribunalen gjorde en felaktig rättstillämpning genom att fastställa överklagandenämndens konstaterande att TBL inte skulle ha visat att villkoren för att tillämpa artikel 8.4 var uppfyllda. Tribunalen borde ha slagit fast att andra överklagadenämnden gjorde fel, därefter ha ogiltigförklarat konstaterandena avseende artikel 8.4 och härav dragit slutsatsen att artikel 8.4 hade åsidosatts.

3) Åsidosättande av artikel 8.1 i förordning 2017/1001

- a) Tribunalen gjorde en felaktig rättstillämpning när den tillämpade domen i målet *Praktiker*, eftersom denna dom, mot bakgrund av tribunalens dom av den 11 oktober 2017, EUIPO/Cactus (C-501/15 P; EU:C:2017:750) inte är tillämpligt på äldre varumärken.
- b) Vidare och i andra hand gjorde tribunalen en felaktig rättstillämpning genom att i den överklagade domen tillämpa domen i målet *Praktiker*, eftersom denna dom inte är tillämplig på butiksgalleriors tjänster.
- c) Även om TBL:s äldre varumärken omfattades av området ”detaljhandel” och således av domen i målet *Praktiker*, gjorde tribunalen en felaktig rättstillämpning genom att tolka domen i nämnda mål så, att den i förevarande fall uteslöt att det kunde föreligga någon form för likhet som innebar risk för förväxling.
- d) Eftersom tribunalen gjorde en felaktig rättstillämpning beträffande tillämpningen av domen i målet *Praktiker* underlät tribunalen att bedöma sannolikheten för förväxling eller att återförvisa ärendet till överklagadenämnden för en sådan bedömning. Under föreliggande onständigheter skulle tribunalen ha vidtagit en av dessa två åtgärder.

(¹) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2017/1001 av den 14 juni 2017 om EU-varumärken (EUT L 154, 2017, s. 1)